

Vec C-399/19

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

22. máj 2019

Vnútroštátny súd:

Consiglio di Stato

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

11. apríl 2019

Odvolaťel':

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Odporkyne:

BT Italia SpA

Basictel SpA

BT Enia Telecomunicazioni SpA

Telecom Italia SpA

PosteMobile SpA

Vodafone Italia SpA

Predmet konania vo veci samej

Odvolania podané na Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) proti rozsudkom Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd Lazio, Taliansko), ktorými tento súd vyhovel žalobám spoločností, ktoré sú odporkyňami v prejednávanej veci, a zrušil niekoľko rozhodnutí, ktoré prijal Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Úrad pre dohľad nad telekomunikáciami, Taliansko, ďalej len „AGCOM“), t. j. odporca, týkajúcich sa výšky a spôsobu platby príspevku pre AGCOM za roky 2014, 2015 a 2016, ktorý Úradu dlhujú subjekty pôsobiace v odvetví elektronických komunikácií a mediálnych služieb, ako aj prijatia telematického formulára a pokynov na úhradu príspevku, ktorý Úradu uvedené subjekty dlhujú za roky 2015 a 2016.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Zlučiteľnosť vnútroštátnej právnej úpravy v oblasti financovania AGCOM prevádzkovateľmi elektronických komunikácií s článkom 12 smernice 2002/20/ES a tiež s judikatúrou Súdneho dvora, najmä s rozsudkom z 18. júla 2013 (spojené veci C-228/12 až C-232/12 a C-254/12 až C-258/12)

Prejudiciálne otázky

1. Bráni článok 12 smernice 2002/20/ES ods. 1 písm. a) vnútroštátnemu ustanoveniu, na základe ktorého oprávnené subjekty podľa uvedenej smernice znášajú celkové administratívne náklady, ktoré národný regulačný orgán vynakladá na organizáciu a vykonávanie všetkých funkcií, vrátane funkcií týkajúcich sa regulácie, dohľadu, urovnávania sporov a ukladania sankcií, ktoré národnému regulačnému orgánu priznáva európsky rámec elektronických komunikácií (vyplývajúci zo smerníc 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES a 2002/22/ES); alebo možno všetky činnosti uvedené v článku 12 ods. 1 písm. a) smernice 2002/20/ES zahrnúť do činnosti „regulácii *ex ante*“ vykonávanej národným regulačným orgánom?
2. Má sa článok 12 ods. 2 smernice 2002/20/ES vykladať v tom zmysle, že ročný prehľad nákladov národného regulačného orgánu na správu a vybraných poplatkov: a) možno zverejniť, v súlade s vnútroštátnymi predpismi o verejnom účtovníctve, po ukončení finančného roka, v ktorom sa správne poplatky vybrali; b) umožňuje, aby národný regulačný orgán vykonal „potrebné úpravy“ aj s odkazom na finančné roky, ktoré úprave bezprostredne nepredchádzali?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Článok 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (smernica o povolení, ďalej len „smernica o povolení“), ako aj odôvodnenie 30 tejto smernice.

Uvedené vnútroštátne predpisy

Legge del 23 dicembre 2005, n. 266, - Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2006) [zákon č. 266 z 23. decembra 2005 – ustanovenia týkajúce sa tvorby ročného a viacročného štátneho rozpočtu (finančný zákon pre rok 2006)] (ďalej len „zákon 266/2005“). Konkrétne článok 1 ods. 65 a 66, v ktorých sa stanovuje, že s účinnosťou od roku 2007 sa prevádzkové náklady AGCOM, pokiaľ ide o časť, na ktorú sa nevzťahuje financovanie zo štátneho rozpočtu, financujú zo zdrojov trhu, ktorý patrí do právomoci Úradu, pričom výška príspevku subjektov pôsobiacich v odvetví telekomunikácií sa určuje na základe rozhodnutia uvedeného Úradu, ktorému sa predmetný príspevok priamo odvádza, a to v súlade s maximálnym limitom 0,2 % z príjmov vyplývajúcich z účtovnej závierky schválenej pred prijatím daného rozhodnutia.

Decreto legislativo del 1° agosto 2003, n. 259, - Codice delle comunicazioni elettroniche (Legislatívny dekrét č. 259 z 1. augusta 2003 – Zákonník o elektronických komunikáciách) (ďalej len „Zákonník o elektronických komunikáciách“). Konkrétne článok 34 ods. 1, v ktorom sa stanovuje, že „... podnikom poskytujúcim sieťové systémy alebo služby podľa všeobecného povolenia alebo ktorým bolo poskytnuté právo používania možno uložiť správne poplatky, ktoré budú celkovo pokrývať len administratívne náklady vynaložené pri riadení, kontrole a vymáhaní plánu všeobecného povolenia, práv na používanie a osobitných povinností uvedených v článku 28 ods. 2... . Správne poplatky sa jednotlivým podnikom ukladajú primeraným, objektívnym a transparentným spôsobom...“. V nasledujúcom odseku 2a rovnakého článku – ktorý sa zaviedol prostredníctvom článku 5 zákona č. 115 z 29. júla 2015 (tzv. „európsky zákon pre rok 2014“) – sa ďalej stanovuje, že „na pokrytie administratívnych nákladov celkovo vynaložených pri vykonávaní funkcií regulácie, dohľadu, urovnávania sporov a ukladania sankcií, ktoré sa Úradu priznávajú zákonom, pokiaľ ide o oblasti uvedené v odseku 1, sa výška správnych poplatkov stanovených v rovnakom odseku 1 určuje podľa článku 1 ods. 65 a 66 zákona č. 266 z 23. decembra 2005, a to pomerne k príjmom, ktoré dotknuté podniky dosiahli v rámci činností, ktoré sú predmetom všeobecného povolenia alebo poskytnutia práva používania“. V článku 34 ods. 2b sa napokon stanovuje, že „Ministerstvo, v súčinnosti s Ministerstvom hospodárstva a financií, a Úrad každoročne zverejňujú náklady na správu vynaložené na činnosti uvedené v odseku 1 a celkovú sumu správnych poplatkov vybraných na základe odsekov 2 a 2a.

V závislosti od rozdielu medzi celkovou sumou poplatkov a nákladov na správu sa vykoná primeraná úprava“.

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 AGCOM, t. j. odvolateľ, podal päť samostatných odvolaní proti piatim rozsudkom Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd Lazio, ďalej len „TAR“), ktorými uvedený súd prvej inštancie vyhovel žalobám spoločností, ktoré sú odporkyňami v prejednáwanej veci.
- 2 Prostredníctvom týchto piatich sporných rozsudkov TAR vyhovel žalobám uvedených spoločností a zrušil viacero rozhodnutí AGCOM týkajúcich sa výšky a spôsobu platby príspevku pre AGCOM za roky 2014, 2015 a 2016, ktorý Úradu dlhujú subjekty pôsobiace v odvetví elektronických komunikácií a mediálnych služieb, ako aj prijatia telematického formulára a pokynov na úhradu príspevku, ktorý Úradu uvedené subjekty dlhujú za roky 2015 a 2016.
- 3 Spôsob určenia základu, na základe ktorého AGCOM vypočítal splatné sumy príspevku prevádzkovateľov, bol podľa názoru uvedeného súdu nesprávny, keďže predmetný základ zahŕňal aj náklady, ktoré sa nemali započítať.
- 4 Na podporu dôvodnosti žalôb TAR odkázal najmä na rozsudok Súdneho dvora C-228/12.
- 5 TAR usúdil, že článok 5 zákona č. 115 z 29. júla 2015 sa v časti, ktorou sa do článku 34 Zákonníka o elektronických komunikáciách zaviedol nový odsek 2a, nevzťahoval na prípad v prejednáwanej veci, keďže ide o inovačnú normu, ktorá nemá z tohto dôvodu spätný účinok, a preto nepredstavuje formu autentického výkladu zákona 266/2005, pokiaľ ide o ustanovenia, v ktorých sa zavádzajú pravidlá o financovaní AGCOM.
- 6 Uvedený súd tiež uviedol, že účelom spoplatnenia telefónnych operátorov má byť na základe judikatúry Súdneho dvora iba náhrada celkových nákladov, ktoré AGCOM vynaložil na regulačnú činnosť, t. j. na taxatívne uvedené činnosti týkajúce sa vydania, správy, kontroly a uplatňovania príslušných všeobecných povolení. Súd prvej inštancie napokon vyhlásil, že podľa článku 12 ods. 2 v spojení s odôvodneniami 30 a 31 smernice o povolení sa má prehľad nákladov nutne prijať pred žiadosťou o príspevky, inak príde o svoj podstatný obsah.
- 7 AGCOM následne napadol uvedené rozsudky TAR na vnútroštátnom súde.
- 8 Spoločnosti, ktoré sú odvolateľkami v prejednáwanej veci, navrhujú odvolanie zamietnuť a potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 9 V rámci konania pred súdom prvej inštancie namietali spoločnosti, ktoré sú odvolateľkami v prejednávanej veci, predovšetkým nezákonnosť vyššie uvedených rozhodnutí, a to z dôvodu, že AGCOM prostredníctvom týchto aktov zahrnul do výpočtu príspevku, ktorý sa má uhradiť v jeho prospech, všetky dosiahnuté príjmy telefónnych operátorov pôsobiacich v odvetví elektronických komunikácií, pričom výšku príspevku vyčíslil s cieľom pokryť všetky náklady vynaložené v odvetví elektronických komunikácií, a to namiesto toho, aby započítal iba výdavky vyplývajúce z vykonávania činností týkajúcich sa trhovej regulácie *ex ante*, ako mal naopak Úrad postupovať pri identifikácii prvkov tvoriacich základ predmetného výpočtu.
- 10 Činnosti, príjmy z ktorých sa zohľadnili v napadnutých rozhodnutiach na účely výpočtu príspevku, zahŕňali okrem iného inštaláciu elektrických a elektronických zariadení, veľkoobchod a maloobchod s telekomunikačnými zariadeniami, programovanie a prenos, činnosť tlačových agentúr, držiteľov koncesie a iných sprostredkovateľov reklamných služieb, t.j. činnosti, ktoré vzhľadom na ich charakter nebolo možné podľa názoru odvolateľiek zahrnúť do základu na výpočet predmetného príspevku.
- 11 V druhom rade, uvedené spoločnosti vytykali AGCOM, že predtým, než im uložil povinnosť zaplatiť príspevok za rok 2015, neprijal prehľad celkovej sumy vybraných poplatkov a skutočne vynaložených nákladov na správu za rok 2014, a to v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z článku 12 smernice o povolení a zo zásady, ktorá je v tejto smernici zakotvená, podľa ktorej sa má príspevok ukladať primeraným, objektívnym a transparentným spôsobom.
- 12 AGCOM zastáva názor, že vnútroštátna právna úprava je v úplnom súlade s ustanoveniami článku 12 smernice 2002/20, keďže rozsah financovateľných nákladov zodpovedá rozsahu nákladov podľa príslušného predpisu práva Únie. Výdavky, ktoré má znášať trh elektronických komunikácií, sú totiž podľa AGCOM iba náklady zodpovedajúce činnostiam uvedeným v predmetnom článku 12 (čiže činnostiam týkajúcim sa riadenia, kontroly a vymáhania plánu všeobecného povolenia, práv na používanie a osobitných povinností). Príspevkový systém podľa vnútroštátnej právnej úpravy je okrem toho podľa názoru AGCOM primeraný, pretože zabezpečuje spravodlivé rozdelenie bremena v rámci trhu.
- 13 AGCOM dodáva, že Súdny dvor v rozsudku C-228/12 rozhodol, že „článok 12 smernice 2002/20/ES... sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takej právnej úprave členského štátu... na základe ktorej podniky poskytujúce elektronické komunikačné služby a siete sú povinné platiť poplatok určený na krytie všetkých nákladov NRO, ktoré nie sú financované štátom a ktorých výška sa stanovuje v závislosti od príjmov, ktoré tieto podniky dosahujú, avšak pod podmienkou, že tento poplatok bude výlučne určený na pokrytie nákladov na činnosti uvedené v odseku 1 písm. a) tohto ustanovenia, že celkové príjmy dosiahnuté na základe tohto poplatku nepresiahnu náklady na tieto činnosti a že tento poplatok sa rozdelí

medzi podniky objektívnym, transparentným a primeraným spôsobom, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu“.

- 14 AGCOM ďalej pripomína, že Európska komisia začala voči Taliansku prieskumné konanie Eu Pilot 7563/15/CNCT s cieľom preveriť správne uplatňovanie článku 12 smernice o povolení a článku 3 smernice 2002/21/ES (rámcová smernica). Komisia požiadala taliansku vládu o objasnenie rozsahu administratívnych nákladov národného regulačného orgánu (NRO), ktoré s ohľadom na rozsudky Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) možno financovať prostredníctvom príspevkov prevádzkovateľov, objasnenie účinku týchto rozsudkov na vyčíslenie príspevku regulačného orgánu, ako aj spôsobu, akým sa v prospech NRO zabezpečujú primerané ľudské a finančné zdroje v zmysle článku 3 smernice 2002/21/ES. Práve z dôvodu, aby sa predišlo začatiu konania o porušení povinnosti a aby sa rozptýlili akékoľvek pochybnosti o zlučiteľnosti systému financovania stanoveného zákonom 266/2005 s článkom 12 smernice o povolení, sa podľa názoru AGCOM prostredníctvom zákona 115/2005 zaviedol do článku 34 Zákonníka o elektronických komunikáciách odsek 2a, pričom sa objasnilo, že príspevkový systém podľa vyššie uvedeného článku 12 sa vykonáva prostredníctvom režimu stanoveného zákonom 266/2005 a týka sa všetkých činností v právomoci NRO. Po nadobudnutí účinnosti zákona 115/2015 adresovala Európska komisia talianskej vláde otázku: „do akej miery by bolo možné zabezpečiť, aby sa nové pravidlo uvedené v odseku 2a uplatňovalo so spätnou účinnosťou“, pričom požiadala aj o doručenie kópie akéhokoľvek rozhodnutia prijatého v rámci sporu týkajúceho sa financovania talianskeho NRO.
- 15 Prostredníctvom jedného z odvolacích dôvodov AGCOM uvádza, že TAR nesprávne usúdil, že z rozsudku Súdneho dvora C-228/12 má vyplývať nezlučiteľnosť vnútroštátnych právnych predpisov o systéme financovania AGCOM s právom Únie, keďže uvedená vnútroštátna právna úprava má umožňovať financovanie širšieho rozsahu nákladov, než sa stanovuje v článku 12 smernice o povolení. Súdny dvor podľa názoru AGCOM v skutočnosti nekonštatoval, že článok 12 smernice o povolení obmedzuje náklady financovateľné prostredníctvom príspevku prevádzkovateľov na výdavky súvisiace s reguláciou *ex ante*, ktorú vykonáva AGCOM.
- 16 Nesprávne posúdenie súdu prvej inštancie má spočívať v tom, že obmedzil rozsah nákladov, ktoré treba zohľadniť pri výpočte príspevku hradeného prevádzkovateľmi, iba na náklady vzťahujúce sa na tzv. reguláciu *ex ante*, pričom nekonštatoval, že „administratívne náklady, ktoré sú vynaložené pri riadení, kontrole a vymáhaní plánu všeobecného povolenia a práv na používanie a osobitných povinností“ sú v skutočnosti prevádzkové náklady NRO v odvetví elektronických komunikácií, ktorá sa riadi regulačným rámcom Únie. Takéto náklady totiž podľa AGCOM netvoria iba náklady vynaložené na samotnú regulačnú činnosť, ktorú vykonávajú NRO, ale ide aj o iné výdavky.
- 17 Okrem toho AGCOM vysvetľuje, že regulácia *ex ante*, ktorú vykonáva NRO, spočíva v prijímaní typických opatrení reštriktívneho a dočasného charakteru,

určených konkrétnym adresátom a zameraných na to, aby sa prostredníctvom osobitných ustanovení upravili pravidlá hospodárskej súťaže na špecifickom trhu, v rámci ktorého sa konštatovala prítomnosť prevádzkovateľa s dominantným postavením, ktoré by mohlo poškodiť rozvoj hospodárskej súťaže. Podľa AGCOM ide preto o činnosť, ktorá predstavuje iba časť mnohostranných aktivít uvedených v článku 12 smernice o povolení. Systém všeobecného povolenia, za ktorý zodpovedá NRO pri „riadení, kontrole a vymáhaní“, je preto komplexným režimom zahŕňajúcim všetky činnosti týkajúce sa regulácie, dohľadu, ukladania sankcií a urovnávania sporov, ktoré sú potrebné z hľadiska celkového fungovania predmetného systému.

- 18 V ďalšom žalobnom dôvode AGCOM uvádza, že súd prvej inštancie sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď článku 5 zákona 115/2015, ktorým sa do článku 34 Zákonníka o elektronických komunikáciách pridal odsek 2a, nepriznal význam výkladového ustanovenia (čiže ustanovenia so spätným účinkom s jeho následným uplatnením na spor v prejednávanej veci, napriek tomu, že tento spor vznikol pred nadobudnutím účinnosti uvedeného zákona). TAR preto neprihliadol na skutočnosť uvedenú v dôvodovej správe k predmetnému právnomu predpisu, v ktorej vláda vysvetlila, že išlo o príležitosť, „aby sa s konečnou platnosťou objasnilo, a to prostredníctvom ustanovenia predstavujúceho autentický výklad práva, konštatovanie Súdneho dvora Európskej únie v rozsudku z 18. júla 2013 (spojené veci C-228/12 až C-232/12 a C-254/12 až C-258/12) o zlučiteľnosti, v súlade so zásadami zakotvenými v práve Európskej únie, systému tzv. samofinancovania... s režimom správnych poplatkov hradených subjektmi oprávnenými na poskytovanie elektronických komunikačných sieťových systémov a služieb, a to na základe článku 12 smernice [o povolení], na účely pokrytia nákladov vynaložených Úradom“.
- 19 Pokiaľ ide o prijatie prehľadu nákladov, podľa názoru AGCOM nie je možné, aby NRO poskytol prehľad pred uzavretím referenčného finančného roka, t. j. roka, počas ktorého sa majú predmetné poplatky vybrať. Z tohto dôvodu je ročný prehľad podľa AGCOM nevyhnutne aktom, ktorý nasleduje po žiadosti o príspevok za referenčný rok adresovanej prevádzkovateľom, keďže prirodzene nadväzuje na uzavretie finančného roka a schválenie záverečného účtu NRO. Neskoršie zverejnenie prehľadu by napokon nebránilo primeranej úprave príspevku, ktorú možno vykonať aj v nasledujúcom finančnom roku.
- 20 Na záver AGCOM uvádza, že v súvislosti s ustanovením článku 5 zákona 115/2015 súd prvej inštancie opomenul preskúmať nevyhnutné požiadavky, ktoré taliansky Corte costituzionale (Ústavný súd) všeobecne stanovil na to, aby sa legislatívnemu ustanoveniu priznali účinky prameňa autentického výkladu práva.
- 21 Spoločnosti, ktoré sú odporkyňami v prejednávanej veci, spochybňujú tvrdenia AGCOM a odkazujú na uvedený rozsudok C-228/12, v ktorom Súdny dvor konštatoval, že „poplatky uložené na základe článku 12 smernice o povolení nie sú určené na krytie administratívnych nákladov akejkoľvek povahy, ktoré znáša NRO“, ako aj na rozsudok vo veci Telefónica de España, C-284/10, v ktorom

Súdny dvor zdôraznil, že ak správne poplatky „môžu pokryť tzv. ‚všeobecné‘ administratívne náklady, potom sa tieto náklady môžu týkať iba štyroch činností uvedených v predchádzajúcom bode [čiže vydanie, správa, kontrola a uplatňovanie príslušných všeobecných povolení] a uvedené poplatky tak nemôžu zahŕňať náklady súvisiace s inými úlohami, akými sú všeobecný dozor regulačného orgánu a predovšetkým kontrola prípadného zneužívania dominantného postavenia. Tento druh kontroly ide totiž nad rámec práce, ktorá vznikla výlučne uplatňovaním všeobecných povolení“. Judikatúra Súdneho dvora preto podľa odporkýň vyvracia tvrdenie AGCOM, podľa ktorého by sa mali činnosť dohľadu a kontroly nad trhom, ako aj činnosť spočívajúca v ukladaní sankcií financovať z príspevku.

- 22 Okrem toho uvedené spoločnosti zdôrazňujú, že medzi zaplateným príspevkom a financovanou činnosťou by mali existovať vzájomná súvislosť (v tom zmysle, že príspevok, a preto aj príjmy, ktoré sa majú zohľadniť pri jeho výpočte, majú súvisieť s výdavkami, pre ktoré sa vyžaduje financovanie) a proporcionalita (v tom zmysle, že celková výška príspevkov nemôže presiahnuť celkové náklady týkajúce sa činností, ktoré sa majú preplatiť), t. j. zásady, ktoré AGCOM pri príprave napadnutých rozhodnutí podľa názoru odporkýň nerešpektoval. Povinnosť prijímať prehľad vynaložených výdavkov a vybraných poplatkov má smernica ukladať práve s cieľom preveriť predmetnú súvislosť a proporcionalitu príspevku.
- 23 Vzhľadom na to, že v novom odseku 2a článku 34 sa nikde výslovne neuvádza, že nový spôsob stanovenia základu, z ktorého sa počíta výška príspevku a ktorý pozostáva z príjmov, ktoré dotknuté podniky dosiahli v rámci činností, ktoré sú predmetom všeobecného povolenia alebo poskytnutia práv na používanie, by sa mal uplatňovať so spätnou účinnosťou, predmetné ustanovenie nemôže podľa názoru odporkýň nijakým spôsobom plniť funkciu autentického výkladu zákona 266/2005 o systéme financovania AGCOM.
- 24 Spoločnosti, ktoré sú odporkyňami v prejednávanej veci, napokon zdôrazňujú povinnosť zverejniť prehľad pred výpočtom príspevku, pričom AGCOM vytýkajú aj skutočnosť, že v prehľade, ktorý Úrad, hoci oneskorene, zverejnil, sa neuvádzajú samostatné položky nákladov a príjmov, ale rozlišujú sa iba „výdavky, ktoré možno priamo pripísať odvetviu komunikácií“ a „výdavky, ktoré možno nepriamo pripísať odvetviu komunikácií“, čo prevádzkovateľom neumožňuje preveriť, či sa príspevok riadne použil na financovanie výdavkov uvedených v článku 12 smernice o povolení.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 25 Na úvod treba uviesť, že v rámci konania pred súdom druhej inštancie AGCOM vyzval vnútroštátny súd, aby v prípade pochybností o správnom výklade predpisov práva Únie predložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu.

- 26 Dotknuté spoločnosti, t. j. odporkyne v prejednávanej veci, ktoré sa domnievajú, že rozsudok vyhlásený súdom prvej inštancie je správny, naopak uviedli, že podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania nie je potrebné, pričom konkrétne poukázali na skutočnosť, že Komisia od mája 2015 po súčasnosť nezačala voči Taliansku nijaké konanie o porušení povinnosti v súvislosti s judikatúrou vo veci ročného príspevku, čo podľa nich znamená, že pokiaľ ide konkrétne o rozsudky TAR Lazio (Regionálny správny súd Lazio) a Consiglio di Stato (Štátna rada), Komisia v súvislosti s nimi nezistila nijaké porušenie práva Únie. Vnútroštátna právna úprava daného odvetvia je preto podľa názoru odporkýň zlučiteľná s príslušnými ustanoveniami práva Únie.
- 27 Vnútroštátny súd pripomína, že taliansky zákonodarca vložil do článku 34 Zákonníka o elektronických komunikáciách odsek 2a práve s cieľom prijať nápravu vzhľadom na začatie konania o porušení povinnosti 2013/4020, v rámci ktorého Komisia usúdila, že Taliansko neprebralo do svojho právneho poriadku článku 6 a 12 smernice o povolení.
- 28 Súd prvej inštancie dospel v každom prípade k záveru, že vyššie uvedený legislatívny zásah nemá spätný účinok, a preto upustil od preskúmania zlučiteľnosti uvedeného článku 34 ods. 2a s článkom 12 smernice o povolení, t. j. posúdenia skutočnosti, či prijatím predmetného ustanovenia došlo k náprave vo veci neprebratia práva Únie, ktoré namietala Európska komisia.
- 29 Konkrétne, posledné z vnútroštátnych konaní, ktoré sú predmetom prejednávanej veci, sa týka rozhodnutia AGCOM z roku 2016, na ktoré sa z hľadiska časovej pôsobnosti mal v každom prípade uplatniť článok 34 ods. 2a.
- 30 Okrem toho podľa názoru vnútroštátneho súdu nemožno podceňovať skutočnosť, že Komisia začala po vyhlásení rozsudku C-228/12 voči Taliansku prieskumné konanie Eu Pilot 7563/15/CNCT.
- 31 V konaní pred Súdny dvorom, ktoré viedlo k vyhláseniu rozsudku C-228/12, Komisia v rámci svojich pripomienok uviedla, v osobitnej súvislosti s otázkou, ako sa má vykladať pojem „regulácia *ex ante*“, že uvedená činnosť je súčasťou funkcií, ktoré národným regulačným orgánom priznáva rámcová smernica a tzv. osobitné smernice, pričom náklady na túto činnosť možno financovať prostredníctvom správnych poplatkov uvedených v článku 12 ods. 1 písm. a) smernice o povolení; uvedené ustanovenie však pripúšťa, aby prostredníctvom predmetných správnych poplatkov bolo možné financovať aj iné náklady národných regulačných orgánov, odlišné od nákladov súvisiacich s reguláciou *ex ante*.
- 32 Súdny dvor v rámci vyššie uvedeného konania odpovedal, že „článok 12 smernice 2002/20/ES... sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni takej právnej úprave členského štátu... na základe ktorej podniky poskytujúce elektronické komunikačné služby a siete sú povinné platiť poplatok určený na krytie všetkých nákladov NRO, ktoré nie sú financované štátom a ktorých výška sa stanovuje

v závislosti od príjmov, ktoré tieto podniky dosahujú, avšak pod podmienkou, že tento poplatok bude výlučne určený na pokrytie nákladov na činnosti uvedené v odseku 1 písm. a) tohto ustanovenia, že celkové príjmy dosiahnuté na základe tohto poplatku nepresiahnu náklady na tieto činnosti a že tento poplatok sa rozdelí medzi podniky objektívnym, transparentným a primeraným spôsobom, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu“.

- 33 Podľa názoru vnútroštátneho súdu sa však Súdny dvor v predmetnom rozsudku nezaoberal otázkou obsahu a rozsahu činností týkajúcich sa regulácie *ex-ante*, ktorá má vo vnútroštátnych konaniach, ktoré sú predmetom prejednávanej veci, ústredný význam. Súdny dvor sa podľa vnútroštátneho súdu obmedzil na konštatovanie, že „zo znenia článku 12 ods. 1 písm. a) smernice o povolení vyplýva, že členské štáty môžu uložiť podnikom poskytujúcim službu alebo sieť podľa všeobecného povolenia, alebo ktorým bolo poskytnuté právo používania rádiových frekvencií alebo čísel, len správne poplatky pokrývajúce administratívne náklady vynaložené pri riadení, kontrole a vymáhaní plánu všeobecného povolenia a práv na používanie a osobitných povinností, ktoré sú spomenuté v článku 6 ods. 2 tejto smernice, ktoré môžu zahŕňať náklady na medzinárodnú spoluprácu, harmonizáciu a normovanie, analýzu trhu, sledovanie zhody a inú kontrolu trhu, ako aj reguláciu práce, vyžadujúcu prípravu a uplatnenie sekundárnych právnych predpisov a správnych rozhodnutí, ako napríklad rozhodnutia o prístupe a prepojení“, pričom „takéto poplatky môžu kryť len náklady týkajúce sa činností pripomenutých v predchádzajúcom bode, ktoré nesmú zahŕňať náklady týkajúce sa iných úloh“.
- 34 Vnútroštátny súd ďalej odkazuje na rozsudok Súdneho dvora z 28. júla 2016, C-240/15, v ktorom Súdny dvor uviedol, že „článok 3 smernice... 2002/21/ES... a článok 12 smernice... 2002/20/ES... sa majú vykladať v tom zmysle, že im neodporuje vnútroštátna právna úprava, ktorá národný regulačný orgán v zmysle smernice 2002/21, zmenenej a doplnenej smernicou 2009/140, podriaďuje vnútroštátnym ustanoveniam uplatniteľným v oblasti verejných financií a najmä ustanoveniam o znížení a racionalizácii výdavkov orgánov verejnej správy...“. Ani v tomto prípade sa však Súdny dvor nevyjadril k obsahu činností týkajúcich sa regulácie *ex ante*.
- 35 Okrem toho vnútroštátny súd uvádza, že TAR per il Lazio (Regionálny správny súd Lazio) v jednom zo svojich rozsudkov, na ktoré sa odkazuje v rámci konaní, ktoré sú predmetom prejednávanej veci, konštatoval, že Súdny dvor rozsudkom C-228/12 vyhlásil zlučiteľnosť predmetného právneho rámca, pričom v plnom rozsahu stotožnil činnosti vymenované v článku 12 smernice o povolení so „samotnou“ regulačnou činnosťou, ktorú vykonáva AGCOM.
- 36 S takýmto záverom nesúhlasí vnútroštátny súd, ktorý zastáva názor, že na účely vydania rozhodnutia v konaniach, ktoré sú predmetom prejednávanej veci, je nevyhnutné obrátiť sa na Súdny dvor s návrhom na začatie prejudiciálneho konania vo veci zlučiteľnosti vyššie uvedenej vnútroštátnej právnej úpravy s článkom 12 smernice o povolení.